

Arrest

nr. 130 241 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De echtgenoot van verzoekster dient op 25 november 2010 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als EU werknemer / werkzoekende. Hij wordt op 3 mei 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 april 2011 een visum type D wordt toegestaan in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging met haar Nederlandse echtgenoot. Verzoekster wordt op 20 september 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 5 juni 2014 neemt gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster.

1.4. Op 5 juni 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 19 juni 2014 ter kennis wordt gebracht. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

*Naam: A.B.
Nationaliteit Turkije,
(...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw kwam België binnen in augustus 2011 met een visum D in het kader van gezinshereniging met haar Nederlandse man A.R.. Zij kreeg de F-kaart op 20/09/2011.

De heer A.R. kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie overeenkomstig artikel 40,§4 van de wet van 15/12/1980 (zie aparte bijlage 21 voor meneer dd.05/06/2014).

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie die betrokkene is komen te vervoegen, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art.42 quater, §1,1  van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater §1, 3  lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, e.d.m. Toch voor zover de echtgenoot in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08/10/1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

1.4. Op 1 juli 2014 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert, voor wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in eerste middel onder meer de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk

bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsverplichting;

Dat er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, hoewel er hiertoe in de bestreden beslissing geen motivering wordt verleend, hetgeen nochtans op basis van de discretionaire bevoegdheid, welke voortvloeit uit artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, wordt vereist;

Dat voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 40ter, vierde lid, 42 bis, 42ter, 42 quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten;”

Dat uit het artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit bijgevolg geen verplichting kan worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren;

Dat de bewoording „zo nodig” inderdaad slechts wijst op een mogelijkheid en geenszins een verplichting inhoudt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, welke over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dan ook dient te motiveren waarom zij er voor geopteerd heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetzij zij in casu heeft nagelaten;

Dat de motivering immers slechts een weergave betreft van de redenen waarom er een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden;

Dat uit het loutere feit dat verzoekster niet langer in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht, uiteraard geenszins kan voortvloeien dat verzoekster automatisch op illegale wijze in het Rijk verblijft en bevel om het grondgebied dient te worden verleend;

Zie arrest RVV 101 636 en RVV 101 637 dd. 25 april 2013;

Dat nu de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet motiveerde waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend aan verzoekster, artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit en de formele motiveringsplicht werd geschonden;

Dat de formele motiveringsplicht immers vereist dat „wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden”;

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd; “

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 54 van het KB, van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er geen motivering werd gegeven omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit artikel 54 van het KB kan er geen verplichting worden afgeleid om een bevel af te leveren. Uit het loutere feit dat hij niet in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht, zou niet voortvloeien dat zij automatisch op illegale wijze in het Rijk verblijft.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 onder meer luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [1 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,]1 van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met [1 , zo nodig,]1 bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” 4

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een motivering werd gegeven omtrent het begrip ‘zo nodig’ zoals vermeld in artikel 54 van het KB. In de beslissing werd erop gelezen dat verzoekster geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht, waardoor haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou er geen motivering zijn weergegeven omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu motiveerde de gemachtigde omtrent de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten als volgt:

“Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08/10/1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

3.4. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De woorden “zo nodig” wijzen integendeel op een mogelijkheid en betekenen juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de beëindiging van verblijf (zie mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Dit houdt in dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden beëindigd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het verweer dat wel degelijk een motivering werd gegeven omtrent het begrip “zo nodig”, met name dat verzoekster geen aanspraak kan doen gelden op enig verblijfsrecht waardoor haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, gaat voorbij aan het gegeven dat een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten slechts kan worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. In artikel 8 van de vreemdelingenwet wordt – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden.

Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, in casu “kan” of “moet” worden genomen, en dus of het al dan niet een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde betreft, dient de gemachtigde in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft nagelaten te vermelden welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet hij heeft toegepast.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

De Raad benadrukt evenwel dat de vaststelling dat de gemachtigde heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten afdoende te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3.5. Verzoekster voert, ten aanzien van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, een tweede middel aan waarbij zij de schending aanvoert van de artikelen 42bis, 42septies en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Dat het tweede middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 42bis en 42 septies van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“De heer A.R. diende zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 25/11/2010. Hij bekam de E-kaart op 03/05/2011.

De Dienst Vreemdelingenzaken werd op 07/03/2013 door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontving van het OCMW. De situatie van betrokkene bleek dus gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 06/12/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3de lid en/of art. 42 quater § 1, 3de lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. De betrokkene nam kennis van deze brief op 11/12/2013 en legde nadien de volgende stukken voor: een attest van de vakbond ivm het recht op werkloosheidsuitkeringen dd. 18/12/2013, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij VDAB, een infoblad over de opleiding in het volwassenenonderwijs, een betalingsbewijs voor een cursus in het volwassenenonderwijs en een attest van het OCMW dd. 06/01/2014, waarin werd gesteld dat hij geen financiële steun meer verkreeg.

Gelet op het feit dat betrokkene was ingeschreven voor een cursus in het volwassenenonderwijs, maar het niet echt duidelijk was of het een beroepsopleiding betrof, om het behoud als werknemer te rechtvaardigen op basis van artikel 42bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dan kon worden afgeleid dat betrokkene zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980 werd betrokkene op 07/02/2014 opnieuw uitgenodigd om aanvullende en recente bewijsstukken voor te leggen om zijn situatie verder uit te klaren. Meneer legde daarop 5

loonfiches voor van een tewerkstelling in de maanden juni 2013 – november 2013, een attest van de vakbond ivm het recht op werkloosheidsuitkeringen dd. 18/12/2013, een bewijs van aansluiting als persoon ten laste bij een ziekenfonds en een attest van het OCMW van Retie dd. 12/03/2014.

Uit dit laatste voorgelegde OCMW attest kon worden opgemaakt dat meneer tewerkgesteld werd in de periode van 29/01/2013 tot 01/12/2013 via het OCMW. Verder nazicht van de RSZ-databank wees uit dat betrokkene sindsdien niet meer aan het werk is. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Hij kan evenmin de inschrijving behouden als werkzoekende. Hij is dan wel ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, maar nergens uit het dossier blijkt dat hij een reële kans maakt om opnieuw te

worden aangesteld. Het enige wat betrokkene voorlegt om zijn inspanningen op de arbeidsmarkt aan te tonen, is een infoblad van een cursus autotechniek avondonderwijs in het volwassenenonderwijs en een betalingsbewijs hiervoor. De lessen blijken maximum 2 avonden in de week door te gaan telkens van 18 uur tot 21 uur 35. Het betreft duidelijk geen beroepsopleiding omschreven in artikel 42bis § 2, 4° van de wet van 15/12/1980. Betrokkene is ondertussen al geruime tijd niet meer aan het werk. De langdurige werkloosheid van betrokkene (ondertussen meer dan 7 maanden), het feit dat betrokkene in het verleden tewerkgesteld diende te worden via een sociale tewerkstelling aangeboden door het OCMW aan personen die geen kans maken op de reguliere arbeidsmarkt en het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van betrokkene te bevorderen alsmede een werkattitude te creëren en het gebrek aan verdere bewijzen omtrent zijn mogelijkheden op snel terug aansluiting te krijgen op de Belgische arbeidsmarkt, laten niet toe zijn tewerkstellingskansen als reëel of gunstig in te schatten.

Er blijkt nergens dat betrokkene een andere economische activiteit uitgebouwd heeft of over voldoende bestaansmiddelen beschikt waardoor hij het verblijfsrecht zou kunnen behouden als economisch niet-actieve. Hij legt een bewijs over van het volgen van een cursus, maar het betreft geen studie als hoofdbezigheid of beroepsopleiding zoals omschreven in artikel 40 § 4, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980.

De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen /student te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42 bis §1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is.

Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig artikel 42bis, §1, 3de lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat betrokkene de Nederlandse nationaliteit heeft en dus als EU-burger in staat moet zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen toch voor zover hij in desbetreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor een terugkeer in de eigen lidstaat. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zijn leeftijd, 6

gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Er werden in het licht van de meerdere opvolgingsbrieven die werden gestuurd naar betrokkene ook nooit enige elementen in die zin kenbaar gemaakt/

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08/10/1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. "

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker dan ook intrekt nu verzoeker niet meer zou aantonen nog aan het statuut werknemer/werkzoekende/verwerver voldoende bestaansmiddelen te voldoen;

Dat verzoeker op 25 november 2010 om diens verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende/werknemer en E-kaart verkreeg op 3 mei 2011;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid per brief dd. 6 december 2013 en 7 februari 2014 aan verzoeker verzocht zijn inkomstensituatie toe te lichten;

Dat verzoeker alsdan navolgende stukken voorlegde:

- een attest van de vakbond ivm het recht op werkloosheidsuitkeringen dd. 18/12/2013;
- een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij VDAB;
- een infoblad over de opleiding in het volwassenenonderwijs;
- een betalingsbewijs voor een cursus in het volwassenenonderwijs;
- een attest van het OCMW dd. 06/01/2014, waarin werd gesteld dat hij geen financiële steun meer verkreeg;
- loonfiches van tewerkstelling in de maanden juni 2013 – november 2013;
- een bewijs van aansluiting als persoon ten laste bij een ziekenfonds;
- een attest van het OCMW van Retie dd. 12/03/2014;

Dat betreffende documenten authentieke documenten zijn, waaruit blijkt dat verzoeker onvrijwillig werkloos is geworden en een beroepsopleiding startte als autotechniker;

Dat verzoeker op basis van artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet dan ook diens recht op verblijf kon behouden, nu verzoeker, in tegenstelling tot wat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid beweert, wel degelijk een beroepsopleiding volgt;

Dat de avondcursus welke verzoeker volgt immers tot tewerkstelling als autotechniker kan aanleiding geven en of de opleiding in dag dan wel in avondonderwijs wordt gevolgd, hieraan geen afbreuk kan doen;

Dat verzoeker bovendien de opleiding in avondonderwijs volgt teneinde de mogelijkheid tot tewerkstelling, naast het volgen van de opleiding open te houden en waartoe hij thans ook de nodige sollicitaties uitvoert;

Dat artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet inderdaad als volgt bepaalt: 7

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40,§4 en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40,§4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40,§4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillig werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Dat de motivering van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook onjuist is en de huidige bestreden beslissing ten onrechte werd genomen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wanneer hij een einde wenst te stellen aan het verblijf bovendien, conform artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet steeds rekening dient te houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, hetgeen hij in casu heeft nagelaten;

Evenmin werd aan verzoeker de mogelijkheid geboden dienaangaande de nodige bewijsstukken en verdediging aan te voeren;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid immers totaal geen rekening heeft gehouden met de opleiding die verzoeker volgt, het feit dat verzoeker vanaf diens aankomst in België tot maart 2013 tewerkgesteld was, volop aan het solliciteren is en diens echtgenote in de maand juli het leven schonk aan hun eerste kindje;

Dat verzoeker dan ook een reële kans heeft om in de nabije toekomst tewerkgesteld te worden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk en onterecht optreedt door een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker;

Dat de beslissing bovendien is gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

3.6. De beroepen van verzoekster en haar echtgenoot werden wegens samenhang samen ter zitting behandeld.

Deze samenhang blijkt duidelijk uit het administratief dossier en uit de motivering van de bestreden beslissing. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat verzoekster een verblijfsrecht verkreeg in functie van haar echtgenoot. Verder wordt verduidelijkt dat er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot, zodat er ook een einde dient te worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster. Dit gegeven wordt niet betwist door de betrokken partijen.

Verzoekster herhaalt in haar tweede middel uitdrukkelijk de feiten en de middelen van het beroep ingediend in het dossier van haar echtgenoot. Daar het tweede middel dat zij aanhaalt een herhaling is van het tweede middel dat haar echtgenoot inroept, volstaat een verwijzing naar de motivering van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 september 2014 met nr. 130 242, waarbij de beslissing van 5 juni 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden genomen ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster werd vernietigd.

Gezien de verknochtheid van beide beroepen en gezien de samenhang van de bestreden beslissing met de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden genomen ten aanzien van haar echtgenoot, die inmiddels is vernietigd, komt het gepast voor om in het kader van een goede rechtsbedeling, tevens de in casu bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden genomen ten aanzien van verzoekster, te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 die einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES